

RIPPER

Van Isabel Allende zijn bij Wereldbibliotheek verschenen

Het huis met de geesten
Liefde en schaduw
Eva Luna
Het goud van Tomás Vargas
Het oneindige plan
Paula
Afrodite
Fortuna's dochter
Portret in sepia
De stad van de wilde goden
Herinnering aan mijn Chili
Het rijk van de gouden draak
Het woud van de pygmeëën
Zorro
Inés, vrouw van mijn hart
De som der dagen
Het eiland onder de zee
Het negende schrift van Maya
Ripper
De Japanse minnaar
De winter voorbij
Bloemblad van zee
Wat wij willen
Violeta
De wind kent mijn naam

Isabel Allende

Ripper

Vertaald uit het Spaans
door Rikkie Degenaar

Eerste druk 2014
Dertiende druk 2023

Oorspronkelijke titel *Ripper*

© 2013 Isabel Allende

© 2014 Nederlandse vertaling Rikkie Degenaar /

Uitgeverij Wereldbibliotheek

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeeld © Sarah Jarrett / Arcangel

Foto auteur © Lori Barra

NUR 302

ISBN 978 90 284 5309 8

www.wereldbibliotheek.nl

Voor William C. Gordon,
mijn partner in crime en in de liefde

‘Mijn moeder leeft nog, maar hij gaat haar op Goede Vrijdag om middernacht vermoorden,’ waarschuwde Amanda Martín de hoofdinspecteur, en deze twijfelde daar niet aan. Het meisje had immers al eerder bewezen meer te weten dan hij en al zijn collega’s van de afdeling Moordzaken bij elkaar. De vrouw werd ergens op de achttienduizend vierkante kilometer van de Baai van San Francisco gevangen gehouden, ze hadden nog maar enkele uren om haar levend te vinden en hij had geen idee waar hij moest beginnen met zoeken.

Ze hadden de eerste moord ‘de moord van de misplaatste honkbalknuppel’ genoemd, om het slachtoffer niet te vernederen met een meer expliciete omschrijving. Het ging om vijf jongeren en een heer van zekere leeftijd, die via hun computers bijeenkwamen om deel te nemen aan *ripper*, een rollenspel.

De ochtend van 13 oktober 2011, om kwart over acht, draafden de leerlingen van de vierde klas van de openbare lagere school Golden Hills in San Francisco het gymlokaal binnen, op de maat van de fluitsignalen van de gymnastiekleraar, die hen in de deuropening stond aan te moedigen. De ruime, moderne, goed uitgeruste gymzaal, gebouwd dankzij de generositeit van een oud-leerling die een fortuin had vergaard in de tijd voordat de vastgoedzeepbel uiteenspatte, werd ook gebruikt voor afstudeerplechtigheden en muzikale toneelvoorstellingen. De kinderen moesten twee complete rondjes om het basketbalveld rennen als warming-up, maar halverwege stakte de rij bij de onverwachte aanblik van een man die met zijn broek op zijn enkels over een gymnastiekpaard gebogen lag, zijn kont in de hoogte en het handvat van een honkbalknuppel in zijn anus. De leerlingen troepten verbaasd om het lichaam, tot een kind van negen, dapperder dan de rest, zich bukte om met zijn wijsvinger over een donkere vlek op de grond te gaan en vervolgens concludeerde dat het, als het geen chocola was, opgedroogd bloed moest zijn, terwijl een ander jongetje een patroonhuls opraapte en in zijn zak stak

om die tijdens de pauze te ruilen voor een seksstrip, en een meisje het lijk met haar mobieltje filmde. De gymleraar, die elke keer dat hij uitademde op het fluitje blies, begaf zich met sprongetjes naar de samengedromde leerlingen en kreeg haast een zenuwaanval toen hij het tafereel aanschouwde, dat er niet uitzag alsof het een grap was. Op het kabaal van de leerlingen snelden meer docenten toe, die de kinderen schreeuwend en duwend de gymzaal uit werkten, de gymleraar meesleepten, de honkbalknuppel verwijderden en het lijk op de grond neerlegden, waarbij ze concludeerden dat er sprake was van een bebloed gat in het midden van het voorhoofd. Ze bedekten het lichaam met een paar shirts en deden de deur dicht in afwachting van de politie, die in nog geen negentien minuten ter plekke was, maar inmiddels was de plaats delict zo vervuild dat het onmogelijk was om met zekerheid te bepalen wat er in godsnaam was gebeurd.

Kort daarop, tijdens zijn eerste persconferentie, verklaarde hoofdinspecteur Bob Martín dat de identiteit van het slachtoffer was vastgesteld. Het betrof Ed Staton, 49 jaar, beveiligingsbeambte van de school. ‘En die honkbalknuppel?’ schreeuwde een nieuwsgierige journalist, waarop de hoofdinspecteur, die het buitengewoon ergernlijk vond dat dit voor Ed Staton vernederende en voor het onderwijsinstituut compromitterende detail was uitgelekt, antwoordde dat de autopsie dit zou uitwijzen. ‘Is er een verdachte? Was de bewaker homoseksueel?’ Bob Martín negeerde het bombardement aan vragen en beëindigde de persconferentie met de verzekering dat de afdeling Moordzaken de pers op de hoogte zou stellen zodra het onderzoek, dat onmiddellijk was begonnen en door hem persoonlijk werd geleid, daar enige aanleiding toe zou geven.

De avond van de dag daarvoor was een aantal leerlingen van de hoogste klas in de gymzaal geweest om een griezelmusical voor Halloween te repeteren, iets over zombies en rock-’n-roll, maar die hoorden pas de volgende dag wat er was gebeurd. Op het tijdstip dat de misdaad volgens de berekeningen van de politie was begaan – rond middernacht – bevond zich niemand meer in het gebouw, er waren alleen drie leden van de rockband op de parkeerplaats hun instrumenten in een bestelbus aan het laden. Zij waren de laatsten die Ed Staton levend hadden gezien; ze verklaarden dat de bewaker naar hen had gezwaaid en rond halfeen in een klein autootje was weggereden. Ze hadden zich op enige afstand van Staton bevonden en de

parkeerplaats was niet verlicht, maar ze waren er zeker van dat ze in het schijnsel van de maan zijn uniform hadden herkend, hoewel ze het niet eens konden worden over de kleur of het merk van de auto waarin hij was vertrokken. Ze konden ook niet vertellen of er nog iemand in de auto had gezeten, maar de politie concludeerde dat het voertuig niet aan het slachtoffer kon toebehoren omdat diens parelgrijze terreinwagen op een paar meter van de bestelbus van de muzikanten geparkeerd had gestaan. De deskundigen speelden met de theorie dat Staton was ingestapt bij iemand die op hem had gewacht en vervolgens naar de school was teruggekeerd om zijn eigen auto op te halen.

Tijdens een tweede persconferentie verklaarde de hoofdinspecteur Moordzaken dat de bewaker tot zes uur 's morgens dienst had en dat het niet bekend was waarom hij die nacht de school had verlaten en daarna weer terug was gekomen naar het gebouw, waar de dood op hem wachtte. Zijn dochter Amanda, die de persconferentie op de televisie volgde, belde hem op om hem te corrigeren: het was niet de dood maar de moordenaar die op Ed Staton had gewacht.

Deze eerste moord zette de ripperspelers aan tot iets wat zich zou ontwikkelen tot een gevaarlijke obsessie. De vijf jongeren hielden zich bezig met dezelfde vragen als de politie: waar was de bewaker geweest in de korte tijd die was verstreken tussen het moment dat hij door de muzikanten was gezien en het tijdstip waarop hij – naar men aannam – was gestorven? Hoe was hij teruggekomen? Waarom had de bewaker zich niet verdedigd voordat er een kogel door zijn voorhoofd werd gejaagd? Wat had die honkbalknuppel in die intieme opening te betekenen?

Misschien verdiende Ed Staton zijn einde wel, maar de moraal interesseerde de jongeren niet; ze beperkten zich strikt tot de feiten. Tot dan toe hadden ze zich in hun rollenspel beziggehouden met fictieve negentiende-eeuwse misdaden, in een Londen dat altijd gehuld was in dikke mist, waar de personages het moesten opnemen tegen met hakbijlen en pikhouwelen gewapende schurken of andere klassieke verstoorders van de stadsvrede. Hun spel kreeg echter een meer realistisch tintje toen de deelnemers akkoord gingen met het voorstel van Amanda Martín om te gaan onderzoeken wat zich afspeelde in het, eveneens in mist gehulde, San Francisco van nu. Toen de be-

roemde astrologe Celeste Roko een bloedbad in de stad had voorspeld, had Amanda Martín besloten gebruik te maken van deze unieke gelegenheid om het waarheidsgehalte van de kunst van het toekomst voorspellen te onderzoeken. Hiervoor wist ze de medewerking te krijgen van de deelnemers aan het ripperspel en van haar beste vriend, Blake Jackson, die toevallig ook haar grootvader was – zonder te vermoeden dat hun spel gewelddadig zou uitpakken en dat haar moeder, Indiana Jackson, een van de slachtoffers zou worden.

De ripperspelers vormden een select groepje zonderlingen die, verdeeld over de wereld, via internet communiceerden om de geheimzinnige Jack the Ripper te vangen en te vernietigen, waarbij ze de hindernissen en de vijanden op hun weg moesten overwinnen en verslaan. Als gamemaster was het Amanda's taak om elk avontuur te monitoren, waarbij ze rekening moest houden met de vaardigheden en de beperkingen van de avatars die door ieder van de spelers als alter ego waren gecreëerd.

Een jongen in Nieuw-Zeeland, die door een ongeluk verlamd was geraakt aan beide benen en veroordeeld was tot een rolstoel, maar een geest had die vrij was om door gefantaseerde werelden te zwerven en zowel in het verleden als in de toekomst te leven, had de rol van Esmeralda aangenomen, een geslepen, nieuwsgierige zigeunerin. Een eenzame, verlegen jongeman uit New Jersey, die bij zijn moeder woonde en de afgelopen twee jaar zijn kamer alleen uit was gekomen om naar de wc te gaan, was sir Edmond Paddington, een gepensioneerde Britse kolonel, een zelfingenomen macho, maar uiterst nuttig voor het spel vanwege zijn expertise op het gebied van wapens en militaire strategieën. In Montreal had een negentienjarig meisje, wier korte leven zich grotendeels had afgespeeld in klinieken voor de behandeling van eetstoornissen, de avatar Abatha bedacht, een helderziende die gedachten kon lezen, herinneringen kon oproepen en met geesten kon communiceren. Een Afro-Amerikaanse wees van dertien jaar met een iq van 156 en een beurs voor een school voor hoogbegeefden in Reno had gekozen voor de rol van Sherlock Holmes, omdat deduceren en concluderen hem moeiteloos afging.

Amanda had geen eigen avatar. Het was haar taak om leiding te geven en ervoor te zorgen dat iedereen zich aan de regels hield, maar in het geval van het aangekondigde bloedbad nam ze de vrijheid om kleine veranderingen in het spel aan te brengen. Ze verplaatste bij-

voorbeeld de handeling, die vanouds plaatsvond in het Londen van 1888, naar 2012 en naar San Francisco. Verder overtrad ze de regels door zichzelf een slaaf toe te kennen met de naam Kabel, een niet al te intelligente maar wel gehoorzame, trouwe bultenaar die haar bevelen moest uitvoeren, al waren ze nog zo absurd. Het was niet aan haar grootvaders aandacht ontsnapt dat de naam van de slaaf een anagram was van Blake. Met zijn 64 jaar was Blake Jackson de leeftijd van de kinderspelletjes voorbij, maar hij deed mee aan ripper om met zijn kleindochter iets meer te delen dan griezelfilms, schaakpartijen en debatten over logische vraagstukken waarmee ze elkaar over en weer uitdaagden en die hij af en toe won, na raadpleging van twee van zijn vrienden, beiden docent aan de University of California in Berkeley, in respectievelijk filosofie en wiskunde.

JANUARI

Maandag 2

Op zijn buik op de massagetafel lag Ryan Miller te dommelen onder de gezegende invloed van de handen van Indiana Jackson, ingewijde in de eerste graad reiki. Ze maakte gebruik van een techniek die in 1922 ontwikkeld was door de Japanse boeddhist Mikao Usui. Doordat Miller er het een en ander over had gelezen, wist hij dat het niet wetenschappelijk was bewezen dat reiki ergens goed voor is, maar hij vermoedde dat er toch een geheimzinnige macht mee gemoeid was, aangezien de katholieke bisschoppenconferentie in de Verenigde Staten reiki in 2009 schadelijk voor de christelijke geestelijke gezondheid had verklaard.

Indiana Jackson werkte in praktijkruimte nummer 8 op de eerste verdieping van de beroemde Holistische Kliniek in North Beach, in het hart van de Italiaanse wijk van San Francisco. De deur van haar praktijk was indigoblaauw geschilderd – de kleur van de spiritualiteit – en de muren waren bleekgroen, de kleur van de gezondheid. Een naamplaat met cursieve letters vermeldde *INDIANA, THERAPEUT*, met daaronder haar werkwijzen: *INTUÏTIEVE MASSAGE, REIKI, MAGNETEN, KRISTALLEN, AROMATHERAPIE*. Aan de muur van haar piepkleine wachtkamer-tje hing een felgekleurde lap die ze in een Aziatische winkel op de kop had getikt, met een afbeelding van de godin Shakti, een sensuele jonge vrouw met zwarte lokken, in het rood gekleed, overdekt met gouden sieraden, die een degen in haar rechter- en een bloem in haar linkerhand hield. De godin had meerdere armen, met handen die nog meer symbolen van haar macht vasthielden, van een muziekinstrument tot iets wat op het eerste gezicht een mobiele telefoon leek. Indiana was zo toegewijd aan Shakti dat ze op het punt had gestaan haar naam aan te nemen, maar haar vader, Blake Jackson, had haar ervan weten te overtuigen dat de naam van een hindoe-godheid op geen enkele manier paste bij een lange, weelderige, blonde Amerikaanse vrouw met het uiterlijk van een opblaaspop.

Hoewel hij vanwege de aard van zijn werk en door zijn militaire training wantrouwig was, gaf Miller zich met diepe dankbaarheid over aan Indiana's behandeling. Na elke sessie voelde hij zich opgelucht en tevreden, of het nu was vanwege het placebo-effect en het liefdevolle enthousiasme, zoals zijn vriend Pedro Alarcón geloofde, of doordat zijn chakra's weer in lijn waren gebracht, zoals Indiana hem verzekerde. Dat vredige uur was het beste in zijn eenzame leven en hij ervoer meer intimiteit tijdens een behandeling van Indiana dan tijdens zijn ingewikkelde seksuele stoepartijen met Jennifer Yang, de meest vasthoudende van zijn geliefdes. Hij was een lange, robuuste man, met de nek en de rug van een worstelaar en gespierde, harde armen als boomstammen maar de elegante handen van een banketbakker, kortgeschoren kastanjebruin haar met grijze strepen, tanden die te wit waren om echt te zijn, blauwe ogen, een gebroken neus en dertien zichtbare littekens, dat van zijn beenstomp meegerekend. Indiana Jackson vermoedde dat hij er nog meer had, maar ze had hem nooit zonder onderbroek gezien. Nog niet.

'Hoe voel je je?' vroeg de therapeute.

'Geweldig. Ik heb honger gekregen van die toetjeslucht.'

'Dat is etherische sinaasappelolie. Maar als je dit niet serieus neemt, weet ik niet waarom je komt, Ryan.'

'Om jou te zien, mens, waarom anders.'

'Dan is dit niets voor jou,' antwoordde ze verontwaardigd.

'Grapje, Indi!'

'Sinaasappel is een jeugdige, vrolijke geur, twee eigenschappen die jij mist, Ryan. Reiki is zo krachtig dat de ingewijden van de tweede graad mensen op afstand kunnen genezen, zonder fysiek aanwezig te zijn, maar ik zou twintig jaar in Japan moeten studeren om zo ver te komen.'

'Probeer dat maar niet. Zonder jou zou het niks zijn, deze handel.'

'Genezen is geen handel!'

'Je moet toch ergens van leven. Je rekent minder dan je collega's van deze Holistische Kliniek. Weet je wat Yumiko voor een acupunctuursessie vraagt, bijvoorbeeld?'

'Ik weet het niet en ik wil het ook niet weten.'

'Haast twee keer zo veel als jij voor een behandeling. Laat me je meer betalen,' drong Miller aan.

‘Ik zou het liever voor niets doen, want we zijn vrienden, maar als ik je niet laat betalen, kom je vast niet terug. Jij bent niet in staat bij iemand in de schuld te staan, je trots is je zonde.’

‘Zou je me missen?’

‘Nee, want we zouden elkaar verder toch blijven zien, net als altijd, maar jij zou mij missen. Geef toe dat mijn behandelingen je helpen. Denk maar eens terug aan de eerste keer dat je kwam, aan de pijn die je toen had. Volgende week gaan we met magneten werken.’

‘Maar ook massage, hoop ik. Je hebt de handen van een engel.’

‘Oké, ook massage. En kleed je eens aan, man, de volgende patiënt wacht.’

‘Vind je het niet vreemd dat haast al je cliënten mannen zijn?’ vroeg Miller, terwijl hij van de tafel stapte.

‘Het zijn niet allemaal mannen, ik behandel ook vrouwen, kinderen en een reumatisch konijn.’

Miller had zo het vermoeden dat Indiana's andere mannelijke klanten haar net als hij betaalden om bij haar te zijn, en niet zozeer vanwege hun geloof in haar onwaarschijnlijke geneesmethoden. Haar aantrekkelijkheid was voor hem de enige reden geweest om een eerste afspraak te maken in praktijkruimte nummer 8 van de Holistische Kliniek, zoals hij Indiana tijdens de derde sessie opbiechtte; om misverstanden te voorkomen én omdat het aanvankelijke gevoel van aantrekking had plaatsgemaakt voor respectvolle sympathie. Zij barstte in lachen uit, ze was daar min of meer aan gewend, en ze verzekerde hem dat hij over een week of twee, drie, als hij de resultaten zag, van mening zou veranderen. Ryan wedde om een etentje in zijn favoriete restaurant: ‘Als je me beter maakt betaal ik, als dat niet zo is, betaal jij,’ zei hij, in de hoop haar te ontmoeten in een omgeving waar het makkelijker praten was dan in die twee kleine hokjes, onder het strenge toezicht van de alwetende Shakti.

Ze hadden elkaar leren kennen in 2009, op een van de kronkelige paden van het Samuel P. Taylor State Park, tussen duizend jaar oude, honderd meter hoge bomen. Indiana had de ferry genomen om de baai over te steken. Ze had haar fiets bij zich, en aan de overkant, in Marin County, had ze de kilometers naar het park fietsend afgelegd. Ze zag het als training voor een tocht in verschillende etappes naar Los Angeles, waaraan ze over een paar weken wilde meedoen. Ei-

genlijk vond Indiana sporten maar een zinloze bezigheid, en zichzelf in conditie houden was niet bepaald haar prioriteit, maar in dit geval ging het om een anti-aidscampagne en had haar dochter Amanda besloten zich in te schrijven; zij vond het niet goed dat het meisje alleen ging.

Indiana had even gepauzeerd om een paar slokken water uit haar flesje te nemen, met één voet op de grond, zonder van haar fiets te stappen, toen Ryan Miller langs kwam rennen met Attila aan de riem. Ze zag de hond pas toen hij vlak naast haar was en viel van schrik met fiets en al op de grond. Zich uitputtend in verontschuldigen hielp Miller haar overeind en probeerde hij het verbogen wiel weer recht te krijgen, terwijl zij het stof van zich af klopte. Ze was meer geïnteresseerd in Attila dan in haar eigen blauwe plekken, want zo'n lelijk beest had ze nog nooit gezien: onder de littekens, een borst vol kale plekken en een half oor, alsof het met een schaar was afgeknipt. Uit zijn muil, waarin verschillende tanden ontbraken, staken twee metalen Draculatanden. Ze kroelde hem vol medelijden over zijn kop en probeerde hem een kus op zijn neus te geven, maar Miller hield haar abrupt tegen.

‘Nee! Niet zo dichtbij met je gezicht. Attila is een oorlogshond,’ waarschuwde hij.

‘Van welk ras?’

‘Hij is een zuivere Mechelse herder. Die hebben wat weg van Duitse herders, maar ze zijn tengerder en in goede conditie, sterker, met als extra voordeel dat ze een rechte rug hebben en geen heupproblemen.’

‘Wat is er met dit arme beest gebeurd?’

‘Hij heeft een mijnexplosie overleefd,’ vertelde Miller haar, terwijl hij zijn zakdoek nat maakte in het koude water van de riviermonding, waar hij de week daarvoor zalmen tegen de stroom op had zien springen in hun heldhaftige reis om kuit te schieten.

Miller gaf Indiana de vochtige lap om de schaafplekken op haar benen schoon te maken. Hij droeg een lange trainingsbroek, een sweater en een soort kogelvrij vest dat, zo legde hij uit, twintig kilo woog en dat hij gebruikte voor zijn training, zodat het leek alsof hij zweefde als hij het tijdens wedstrijden uit liet. Ze zetten hun gesprek voort tussen de dikke wortels van een boom, nauwlettend in de gaten gehouden door de hond, die elk gebaar van Miller aandachtig volgde,

alsof hij op een bevel wachtte, en zo nu en dan zijn neus naar Indiana toe bewoog om discreet aan haar te snuffelen. Het was een zoele middag, het rook naar dennen en humus, de zonnestralen sneden als lanssen door de boomkruinen, je hoorde vogelgezang, zoemende muggen, de wind door de bomen en het murmelen van het water dat over de stenen van het stroompje gleed. Het ideale toneel voor een eerste ontmoeting in een liefdesroman.

Miller was een voormalige *Navy Seal*. De Navy Seals vormen een speciale eenheid binnen de Amerikaanse marine, die de meest geheime en gevaarlijke missies uitvoert. Hij had deel uitgemaakt van het Seal Team 6, hetzelfde team dat in mei 2011 in Pakistan de aanval zou uitvoeren op het gebouw waarin Osama bin Laden zich ophield. Een van zijn oude kameraden zou de leider van Al-Qaida doden, maar Miller wist natuurlijk niet dat dit over twee jaar zou plaatsvinden, niemand had dat kunnen voorzien, behalve Celeste Roko na het bestuderen van de planeten. Miller had de dienst in 2007 verlaten nadat hij bij gevechtsacties een been was kwijtgeraakt, maar dat weerhield hem er niet van deel te nemen aan triatlons, zoals hij Indiana vertelde. Zij had tot dat moment meer aandacht gehad voor de hond dan voor hem en zag toen pas dat zijn ene been eindigde in een gymshoen en het andere in een soort gebogen blad.

‘Dit is een Flex-Foot Cheeta, die de manier van voortbewegen van het jachtluipaard imiteert, de snelste katachtige ter wereld,’ zei hij, terwijl hij haar de prothese liet zien.

‘Hoe zit hij vast?’

Hij trok zijn broek omlaag en zij bestudeerde het ding dat aan de stomp was bevestigd.

‘Hij is van koolstof en weegt maar heel weinig, en hij is zo volmaakt dat ze hebben geprobeerd om Oscar Pistorius, een Zuid-Afrikaanse atleet bij wie beide benen zijn geamputeerd, uit te sluiten van deelname aan de Olympische Spelen omdat zijn cheeta’s hem een voorsprong zouden geven op de rest. Dit type is speciaal ontwikkeld voor het hardlopen. Ik heb er ook een om te wandelen, en nog een andere om te fietsen,’ zei de ex-soldaat, en hij voegde er met een zweem van ijdelheid aan toe dat ze het laatste snufje waren op technologisch gebied.

‘Doet het pijn?’

‘Soms wel, maar er zijn dingen die pijnlijker zijn.’

‘Zoals wat?’

‘Dingen uit het verleden. Maar genoeg over mij, laten we het over jou hebben.’

‘Ik heb niet zoiets interessants als een bionisch been, en mijn enige litteken kan ik niet laten zien. Als kind ben ik met mijn billen in het prikkeldraad terechtgekomen,’ bekende Indiana.

Terwijl Indiana en Ryan daar in dat park over van alles en nog wat zaten te praten, nauwlettend in de gaten gehouden door Attila, vloog de tijd voorbij. Half in ernst en half grappend stelde ze zich voor door te vertellen dat acht haar geluksgetal was, Vis haar sterrenbeeld, Neptunus haar planeet en water haar element, en dat de doorschijnende maansteen, die de intuïtie de weg wijst, haar geboortesteen was, net als de aquamarijn, die helderziendheid bevordert, de geest opent en goedheid ondersteunt. Ze was er niet op uit om Miller te verleiden, want ze was al vier jaar verliefd op ene Alan Keller en had ervoor gekozen hem trouw te zijn, maar als ze het wel van plan was geweest, zou ze Shakti in het gesprek hebben betrokken, de godin van de schoonheid, seksualiteit en vruchtbaarheid. Wanneer haar weelderige verschijning onvoldoende indruk maakte, was er geen man – mits hetero – die de vermelding van deze eigenschappen kon weerstaan. Indiana liet Shakti’s andere eigenschappen in zo’n geval onvermeld: goddelijke moeder, draagster van levensenergie en geheiligde vrouwelijke kracht, omdat die gewoonlijk juist een ontmoedigend effect hadden.

Indiana weidde over het algemeen niet graag uit over haar werk als therapeut, want ze had meer dan eens meegemaakt dat een cynicus haar over kosmische energie liet praten en intussen in haar decolleté zat te loeren. Omdat ze echter het gevoel had dat deze Navy Seal wél te vertrouwen was, vertelde ze hem heel beknopt hoe ze werkte, hoewel die uitleg zelfs voor haarzelf weinig overtuigend klonk. Miller vond het meer lijken op voodoo dan op medische wetenschap, maar hij deed net of hij enorm geïnteresseerd was, aangezien dat hem een prachtig voorwendsel verschafte om haar terug te zien. Hij vertelde haar over de krampen waar hij ’s nachts zo’n last van had en die hem soms als hij aan het rennen was ineens konden overvallen, waarop zij hem een combinatie aanbeval van therapeutische massages en shakes van banaan met kiwi.

Hun gesprek was zo onderhoudend dat de zon al bijna onderging toen Indiana zich realiseerde dat ze de veerboot naar San Francisco dreigde te missen. Ze sprong overeind en nam gehaast afscheid, maar Miller had zijn bestelwagen bij de ingang van het park staan en bood haar een lift aan; ze woonden immers in dezelfde stad. De auto had een overdreven zware motor en dikke vrachtwagenwielen, een rek op het dak, een fietsendrager en een roze velours kussen met pompons voor de hond dat Miller noch Attila zelf zou hebben uitgekozen; het was een cadeau geweest van Jennifer Yang, Millers geliefde, in een vlaag van Chinese humor.

Drie dagen later meldde Miller zich bij de Holistische Kliniek, louter en alleen om de vrouw van de fiets terug te zien, die hij niet uit zijn hoofd had kunnen krijgen. Indiana leek in niets op het type vrouw dat zijn erotische fantasieën gewoonlijk prikkelde: hij viel op kleine, Aziatische vrouwen, zoals Jennifer Yang, op wie een hele serie clichés van toepassing was – marmeren huid, zijden haren, meelijwekkend tere botjes – en die bovendien een ambitieus bankmanager was. Indiana daarentegen was het prototype van de uit de kluiten gewassen, gezonde, goedbedoelende Amerikaanse, het soort vrouw dat hij gewoonlijk stomvervelend vond, maar op de een of andere manier was zij voor hem juist onweerstaanbaar. Hij beschreef haar aan Pedro Alarcón als ‘overvloedig en verleidelijk’, termen die beter pasten bij voedsel dat grote hoeveelheden cholesterol bevatte, zoals zijn vriend hem duidelijk maakte. Niet veel later, toen hij hen aan elkaar voorstelde, merkte Alarcón op dat Indiana die enigszins komische sensualiteit bezat van de Chicago-gangsterliefjes in films van de jaren zestig, met haar gulle sopranenboezem, haar blonde haren en die overdaad aan rondingen en wimpers, maar die filmdiva’s van voor zijn geboorte zeiden Miller weinig.

Miller vond de Holistische Kliniek verontrustend. Hij had iets vaag boeddhistisch verwacht en zag zich geconfronteerd met een lelijk gebouw van twee verdiepingen, in de kleur van guacamole. Wat hij niet wist, was dat het uit 1930 stamde en in zijn glorie tijd een toeristische attractie was geweest vanwege de art-decoarchitectuur en de op Gustav Klimt geïnspireerde gebrandschilderde ramen, maar dat al die elegantie verloren was gegaan tijdens de aardbeving van 1989, toen twee van de ramen aan diggelen vielen en de twee die het

hadden overleefd, op een veiling naar de hoogste bidder waren gegaan. In de sponningen hadden ze van dat kippenstrontkleurige, gebobbelde glas gezet dat normaal wordt gebruikt in knopenfabrieken en kazernes, en tijdens een van de vele slecht uitgevoerde renovaties van het pand was de wit-en-zwart marmeren vloer met het geometrische ontwerp vervangen door een makkelijker schoon te maken plastic vloerbedekking. De uit India geïmporteerde, decoratieve pilaren van groen graniet werden – net als de zwarte lakhouten openslaande deuren – verkocht aan een Thais restaurant. Het enige wat restte uit de begintijd waren de smeedijzeren trapleuning en twee lampen die, als ze echte Laliques waren geweest, ongetwijfeld hetzelfde lot hadden ondergaan als de deuren en de pilaren. Van de hal, oorspronkelijk ruim en licht, hadden ze aan de achterkant een paar meter afgesnoept, en de portiersloge was dichtgemetseld om meer kantoorruimte te creëren, waardoor het geheel uiteindelijk was veranderd in een duister hol. Maar toch leek de hal op het moment dat Miller er voor het eerst was en de zon rechtstreeks door de gelige ruiten viel, een half, magisch uur lang de kleur te hebben van amber, droop er vloeibare karamel van de muren en herkreeg de ruimte heel even iets van haar vroegere waardigheid.

Miller liep de trap op naar praktijkruimte 8, bereid om zich te onderwerpen aan elke behandeling, hoe bizar ook, en eigenlijk had hij een als priesteres uitgedoste Indiana verwacht, maar zij ontving hem in een witte doktersjas, op witte klompen, haar haren met een elastiekje in haar nek bij elkaar gebonden. Niets van hekserij. Ze liet hem een uitgebreid formulier invullen, ging met hem naar de gang om hem te zien lopen, van haar af en naar haar toe, vervolgens liep ze voor hem uit naar de behandelkamer en droeg hem op zijn kleren uit te trekken behalve zijn onderbroek, en plaats te nemen op de behandeltafel. Nadat ze hem had onderzocht, concludeerde ze dat zijn ene heup hoger zat dan de andere en dat hij een kromme ruggengraat had, wat niet verwonderlijk is bij iemand met maar één been. Ze vertelde hem ook dat hij een energieblokkade had ter hoogte van zijn middenrif, dat hij knopen had in zijn schouders en zijn nek, dat ze spanning voelde in al zijn spieren, dat zijn nek verkrampt was en dat zijn hele lichaam, terwijl daar geen enkele reden voor was, in staat van alertheid verkeerde. Kortom, hij was nog steeds een Navy Seal.

Indiana verzekerde hem dat ze hem kon helpen met sommige van